

Nr 7-8

Juuli-august 2017

TÄHKE

Hõissa! Suvi on käes! Seoses alanud puhkuste hooajaga on avatud ka vabapidamisel olevate maheporgandite restoran!

Kõik porgandid saavad kolm korda päevas süüa ning kasvavad ülimalt mahedal kombel suureks. Ärge siis imestage, kui sügisel poodi lähete — selle restorani pärast ongi mahetooted nii kallid...

Mida aga ütleb restoranis töötav kelner Jüri?

Ootame sinu naljakaid lühivastuseid enne 20. augustit Tähekeste toimetuse aadressil taheke@taheke.ee või Täheke, Roosikrantsi 6, 10119 Tallinn.

Parimatele vastajatele on auhinnaks Ingo Siegneri raamatud „Väike lohe Kookospähkel ja võimas võlur“ ja „Väike lohe Kookospähkel ja vägevad viikingid“ Ajakirjade Kirjastuselt.

Võiduvastused:

Onu Heino ütleb: „Nüüd on küll grillvorst varda otsas!“

Helin Rääk, 8 a, Tartu

Onu Heino hüüab: „Hei! Ma olen kogu aeg arvanud, et olete taimetoitlased...!“

Georg Siling, 7 a, Püüsi

Onu Heino ütleb: „Vaata see on uforst!“

Berit Sellik, 8 a, Tallinn

Georg saab auhinnaks raamatu „Paul ja paps“, Helin ja Berit aga raamatu „Ottoline merel“.

Joonistanud Hillar Mets

Eelmisel korral tahtsime teada, mida hüüab onu Heino, kui näeb, et tulnukate laev tema vorstid endasse imeb. Aitäh kõigile, kes leidsid palaval suveaheajal aega meile kirjutada!

Palju õnne! Auhiinad tulevad postiga.

TÄHEKE

SISUKORD

Marjametsas <i>Helle Kirsi</i>	4
Mareti männikesed <i>Jaak Rannap</i>	4
Tädi Iphigeneia <i>Piret Raud</i>	6
Kuidas uni teosammul tuli <i>Triin Soomets</i>	8
Vedur ja vedru <i>Kärt Hella</i>	9
Täispuhutav vanaisa <i>Andrus Kivirähk</i>	10
Naabrid <i>Sandra Heidov</i>	12
Post	14
Loodus <i>Tuultibud ja linnupii</i>	15
Võistlus <i>Minu isamaa, minu emakeel</i>	16
Intervjuu <i>David Almondi raamatud sobivad kõigile!</i> ..	18
Lövi Leo läheb laulupeole <i>Kristiina Kass</i>	20
Intervjuu <i>Lövi Leo aitab lapsi ja tüiskasvanuid</i>	22
Meisterdus <i>Täpiline rebane</i>	23
Lauamäng	25
Nali	26
Arva ära!	27
Koomiks <i>Kõik randa!</i>	28

TÄHEKE

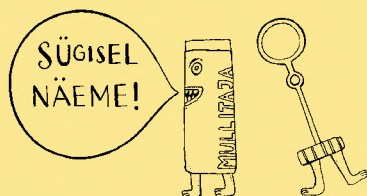
SA Kultuurileht lasteajakiri
ASUTATUD JAANUARIS 1960 • ILMUB KORD KUUS

Toimetuse aadress:
Roosikrantsi 6, 10119 Tallinn
taheke@taheke.ee
Telefon 646 3697

Peatoimetaja Ilona Martson
Kunstiline toimetaja Priit Rea
Makett Dan Mikkin

Tähekest saab tellida e-arve püsimaksega
www.tellimine.ee
telefon 617 7717

Esikaane on joonistanud Lucija Mrzljak

Põlvepikuraamatu konkurss ootab autorite käsikirju!

6. juunil kuulutasid kultuuriministeerium, Eesti lastekirjanduse keskus ning kirjastus Päike ja Pilv välja Põlvepikuraamatu konkursi, kuhu oodatakse väikelastele ja koolieelikutele (kuni 7-aastastele) mõeldud raamatute käsikirju, milles on võrdselt olulised nii tekst kui ka illustratsioon.

Konkurss toimub neljandat korda, varasemad leidsid aset aastatel 2006, 2008 ja 2011. Eesmärgiks on rikastada laste lugemisvara ilusate algupäraste pildiraamatutega.

Esitatud töid hindab žürii, mis koosneb korraldajatest ja kahest sõltumatust lastekirjanduse eksperdist. Käsikirjade puhul hinnatakse nende terviklikkust, eakohasust ning teostust.

Käsikirja maksimaalne maht on kuni 1000 sõna. Võistlustööde esitamise tähtaeg on 16. september 2017. Käsikirjad palutakse tuua või saata posti teel Eesti lastekirjanduse keskusse aadressil Pikk 73, 10133 Tallinn. Üksikasjalikumad võistlustingimused leiab keskuse kodulehelt.

Võitjad kuulutatakse välja 7. novembril 2017 Eesti lastekirjanduse keskuskes toimival auhinnapeol. Auhinnad on rahalised ja võidutööd avaldab kirjastus Päike ja Pilv.

Vigade parandus

Eelmises Tähekeses tegutses trükiveakurat: mõned võistlusel „Miks ma kooli hiljaks jäin“ osalenute nimed olid valesti kirjutatud. Võitjate õiged nimed on: Orm Ojasoo, Kristjan Kaljuste ja Mikk-Markus Manilets. Toimetuse vabandab autorite ees.

Helle Kirsi

Marjametsas

**SUVINE METS KINGIB MAGUSAT SAAKI –
SEDA TA TASUTA JAGADA TÄIB.
MUSTIKAPUHMAD ON VÖÖKOHAST SAATI,
VARRED KUI SINISEID PÄRLEID ON TÄIS.**

**METSA ALL PALJU ON MARJASEID KOHTI –
VAATA, KUS TAHAD – NII ÄGE ON SEE!
SÄÄSKEDE TÕRJEKS MA KASUTAN OFFI,
KAITSEN END TÜÜTUTE VAENLASTE EEST.**

**ÄMBRIS ON LÕPUKS KÕIK NOPITUD MARJAD,
PUNASEID MAASIKAIK KÕRREDKI TÄIS.
SUVINE METS SEDA AHVATLUST VARJAB,
OLE VAID USIN JA KORJAMAS KÄI.**

**MUSTIKAPANGE SEAN LAUALE ÕHTUL,
MARJU SEAL PÕHJAS ON NATUKE VEEL ...
SININE SUU AHMIS MUSTIKAD KÕHTU –
METSAST JU KODUNI PIKK OLI TEE ...**

Jaan Rannap

MARETI MÄNNIKESED

Kolm väikest mändi kasvasid Mareti vanaema-vanaisa koduaia taga seal, kus varem oli olnud puuriit. Nad kõik olid viieaastased, nagu Maret mõne päeva pärast. Vähemalt niimoodi vanaisa ütles. Ja veel ütles ta, et kolm väikest mändi on Maretile sünnipäevakingiks.

„Kas need on nüüd päris minu omad?“ küsis Maret.

„Päris sinu omad.“

„Justkui minu rohelised lapsed.“

„Just.“

„Kas ma võin neile siis nimed ka panna?“ Ja juba olid tal nimed mõeldud. Valli, Salli, Malli.

„Ma hakkan teil tihti külas käima,“ silitas Maret kordamööda kõiki puukesi. Ta teadis küll, et kui tihti, ei ole tema otsustada. Aga ta ei hakanud seda oma rohelistele lastele rääkima. Ja hea oli. Sest järgmisel korral nägi ta oma männikesi alles mitme kuu pärast.

„Tere, Valli! Tere, Salli! Tere, Malli!“ tervitas Maret rohelisi lapsi. Esimese asjana oli ta puid tervitama jooksnud. Sama kiiresti aga kihutas ta tagasi õuele.

„Vanaisa! Vanaema! Vallil on haigus kallal.“

Maretil olid tähelepanelikud silmad. Teistest pisut väiksemal, äärmisel männikesel olid ühel oksal okkad lahti.

„Talle tuleb rohtu anda,“ otsustas Maret ja

lippas õuele. Varsti oli ta oma väikese ämbriga tagasi.

„Haige peab palju jooma,“ soristas Maret ämbri tühjaks. „Joo see vesi ära, ma toon kohe uue.“

Vanaisal oli teine arvamine.

„Vallil on nüüd janu joodud. Nüüd on sul aeg ka tema aitajatele mõelda.“

Mareti silmad läksid suureks.

„Kes ta aitajad on?“

„No kaks õekest.“

„Salli ja Malli? Nad ju ei ulata. Oksad ei puutu kokku.“

„Juured maa sees ulatuvad. Nende tipud annavad üksteisele uudiseid edasi. Kui Vallil on paha olla, saab Salli sellest teada. Tema käest kuuleb Malli halba uudist. Ja toetab Salli kaudu ka haiget õde.“

Niiviisi sai Maret teada, et puud abistavad

üksteist väikesest peale. Ja suudavad ühendust pidada, nagu oleks neil internet. Otsemaid vudis ta õuele vihmaveetünni juurde.

„Salli, sa pead nüüd tubli olema, aitamine nõuab jõudu.“ Ühe käega väikese männipuu okkaid silitades, kastis Maret teise käega keskmise abistaja tüveümbrust. Ja siis tegi ta sama ka äärepealse Malliga.

Nädalad läksid, kuud möödusid. Ühel päeval oli Maretil jälle võimalus joosta oma rohelisi lapsi vaatama.

„Vanaisa! Vanaema! Isa, ema! Valli on terveks saanud. Ärakukkunud okaste asemele tulevad uued.“

Maretil oli selle teadmise üle eriti hea meel. Taimede uurijad olid juurteinterneti alles hiljuti avastanud – nüüd siis teadis sellest ka tema.

Piret Raud

Tädi Iphigeneia

Tädi Iphigeneia on isa õde. Tegelikult on tema nimi tädi Liis, aga ta palub end kõigil Iphigeneiaks nimetada, sest see on tunduvalt huvitavam ja omapärasem kui lihtsalt Liis. Tädi Iphigeneia on üldse äärmiselt huvitav ja omapärane tädi. Ta ümbritseb end igasuguste kummaliste asjadega ja harrastab imelikke hobsid ning teeb ka muidu kõik selleks, et oma erilisusega silma paista.

Näiteks kannab ta käekotti jalas ja sõrmuseid varvas-tes ning tema vihmavarju sisse on lõigatud suured augud. Mis sest, et tädi vihmaga üleni märjaks saab – see talle just meeldibki! Märj olla ja üleni tilkuda on huvitav! Kui ta nüüd märjast peast külma saab ja haigeks jääb, siis ravib ta kurguvalu jäätisega, ning et jäätiski oleks ikka põneva maitsega, siis raputab ta sellele rohkelt soola.

„Kordumatus ja isikupära on minu jaoks oluline,“ rõhuta-b ta igal võimalusel.

Teiste inimeste silmapaistmine tädile väga ei meeldi. Kui ta ühel päeval ajalehest luges, kuidas üks meie linna mees oli teinud ümbermaailmareisi, hüüdis ta põlastavalt:

„Kui igav ja tavaline, fui!“ Ja lisas siis:

„Mul on palju ägedam mõte. Teen hoopis läbimaailma-reisi. Kaevan läbi maakera tunneli ja lähen sealtkaudu igale poole.“

Juba järgmisel päeval võttis tädi Iphigeneia reha (labi-das oleks olnud liiga harilik) ning asus kaevama. Mõne aja pärast oli auk nii sügav, et tädist oli näha vaid tema pea-nupp, ja varsti kadus tädi sootuks. Tema reis oli alanud.

Oma teekonnalt saatis ta meile postkaarte vaatamis-väärsustega. Näiteks jäi talle tee peale üks väga vana Egip-tuse püramiid, mida pole veel avastatud ega välja kaeva-tud, maa-alune järv, mitu salajõge ja vulkaan. Tädi sattus vägagi huvitavatesse kohtadesse ning see innustas teda aina edasi kaevama.

Tädi Iphigeneia kaevas mitmeid kuid ja isegi aastaid, kuni maakera sai risti-rästi läbi uuristatud ja muutus pude-daks. Näiteks kukkus ühe talumehe kartulisaak kogu täie-ga sügavasse auku, sest tädi oli sealtkaudu tunneli kae-vanud. Sama saatus tabas tädi Ene vaarikamoosi purke,

mida too keldris hoidis.

Maailma üldsus muutus täitsa murelikuks, et tädi Iphigeneia niimoodi maakera sees ringi tuuseldab.

„See naine teeb palju tüli ning on ohuks tervele planeedile,“ olid kõik ühel nõul ja tädil paluti maa seest välja tulla. Igasugused tähtsad mehed ja saadikud käisid temaga rääkimas, kuid tädi Iphigeneia ei võtnud mitte kedagi kuulda.

Viimaks saadeti tädi juurde vihmauss, kelle nimi oli Jaan.

Jaan teadis hästi, et ega sellist pöörast tädi pole sugugi nii lihtne peatada. Siin oli vaja kavalust!

„Tere, tädi Iphigeneia!“ ütles vihmauss Jaan, kui oli tädi juurde jõudnud. „Kuidas käsi käib?“

„Kenasti,“ vastas tädi. „Olen parajasti läbimaailmareisil. Reisida maakera sees – kas see pole mitte harukordne ja originaalne?“

„Minu meelest pole selles mitte midagi harukordset,“ arvas Jaan. „Meie, vihmaussid, teeme seda iga päev.“

Tädi jäi mõttesse. Tõepoolest, ta oli oma teekonnal näinud sadu, kui mitte tuhandeid vihmausse. Nad kõik olid ametis mullas roomamisega, täpselt nagu tädi. Karta oli, et mitte ükski neist ei pidanud tädi Iphigeneiat huvitavaks või eriliseks.

„Mida siis sina harukordseks pead?“ küsis tädi Iphigeneia ärevalt.

„Harukordne on istuda maa peal pargipingil ning süüa juustuvõileiba.“

„Hmm,“ tegi tädi. „Kas see pole siiski üsna tavaline?“

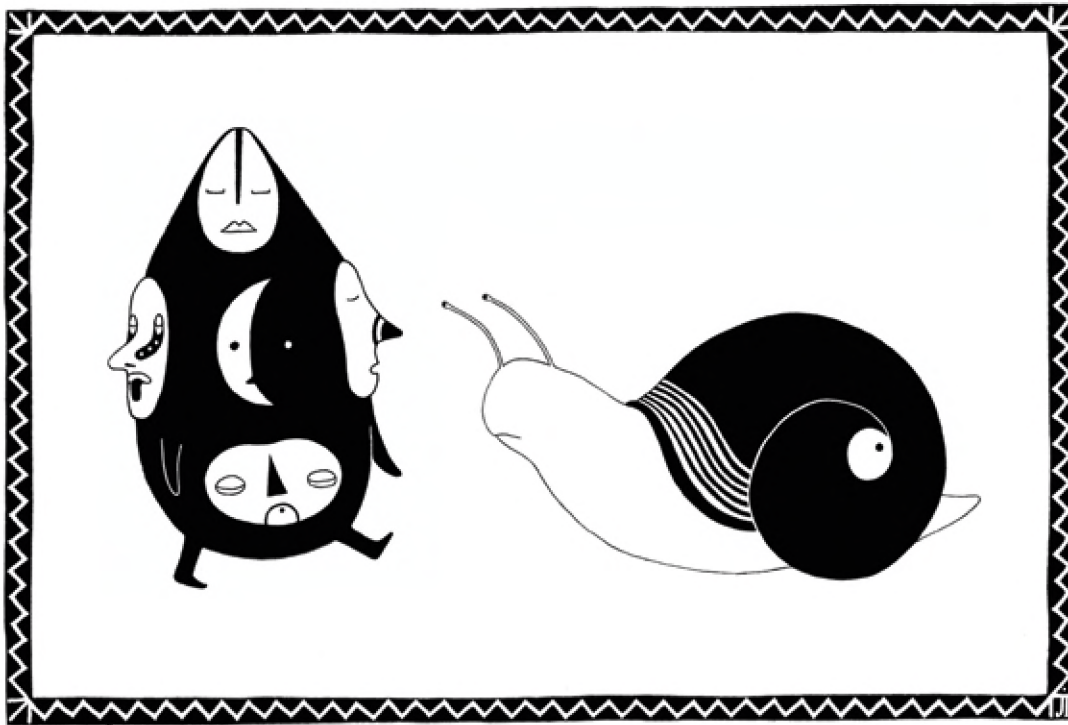
„Sugugi mitte,“ ütles Jaan. „See on imetlusväärne! See on kadestusväärne! Meie, vihmaussid, ainult unistame sellisest elust.“

Kui Jaan niimoodi oli öelnud, siis tekkis tädilgi tunne, et võileiva söömine pargipingil on midagi päris vahvat. Ta jättis sedamaid mullakäikude uuristamise ja pöördus tagasi koju.

Kodus tegi ta endale juustuvõileiva ning jalutas parki pingile istuma. Võileib maitseski täitsa hea – veel palju parem kui jäätis soolaga! – ning ka muidu oli mõnus olla. Ta otsustas, et hakkabki iga päev pargis juustuvõileiba sööma.

Jaan aga kutsus teised vihmaussid appi ning üheskoos aeti tädi uuristatud käigud taas mulda täis. Nii et lõpuks lõppes kõik väga hästi.

Triin Soomets

KUIDAS UNI TEOSAMMUL TULI

Väike poiss ootas und, aga uni tuli sellel õhtul aeglaselt. Uni tuli poisi poole nii, nagu ei oleks tal kiiret, nagu ei lamaski kusagil poiss, hallid silmad pärani, ega ootaks teda väga-väga. Uni lähenes poisile teosammul.

Järsku ilmus une kõrvale tigu ja koos liikusid nad teosammul edasi. Viimaks hakkas tigu rääkima.

„Kes sa selline oled?“ küsis tigu targu. „Liigud nagu mina teosammul, aga endal pole sarvi ega koda!“

Aga uni ei vastanud, vaid kõndis keskendunult poisi poole, kuigi aeglaselt, nagu poleks tal ikka veel kiire.

Tigu viskas aeg-ajalt une poole kõrvalpilke ja viimaks küsis uuesti: „Kes sa selline oled? Oled nagu mina, sest liigud teosammul, aga kus on su sarved ja koda?“

Nüüd vaatas uni poolviltu tigu, aga ei vastanud midagi, vaid muudkui astus ja astus teosammul edasi. Viimaks lausus: „Jah, mul pole sarvi ega kodagi. Midagi mul aga on, ja see on nägu. Kui inimesed mind näevad, ütlevad nad vahel, et nägid und, aga vahel, et nägid unenägu, ja kas tead, mul on nägusid mitu.“

Tigu tegi, nagu ei kuulekski. Tükk maad kõndisid nad, kuni tigu viimaks enam vaikust ega teadmatust ei talunud ja röögatas unele: „Kus on su sarved ja koda?“

Unel läks kops üle maksa, ta pööras ennast rahulikult teo poole ja võttis tema pikast kaelast, mis kojast välja ulatus, õrnalt kinni. Pisut pigistas uni teo kaela, kuni murdiski teo maha ja tigu vajus tee ääres unne. Uni aga liikus edasi poisi poole, kes teda pärani silmi ootas, sest kell oli juba viis hommikul ja varsti lõi õhetama taevaser, kust hüppas välja uus päev ja tõi endaga kaasa palju rõõmu, pisut muret ja sedagi, mida näed alles siis, kui hommikul ärkad.

Lugu on pärit kogumikust „Targa ja rumala jutud“.

Kärt Hellerma

VEDUR JA VEDRU

VEDUR VISKAS VÄLJA VEDRU.
TULI VAGUN, ÜTLES: „TERE, VEDRU!“
„TERE, VAGUN!“ VASTAS VEDRU.

„ÜTLE, VEDRU,“ PÄRIS VAGUN,
„MIKS MEIL SEISAB
LIKUMATULT VEDUR?
MIKS ON TAKERDUNUD KAUBAVEDU?“

„LIIGU ISE.“ VASTAS VEDRU.
„NÄED, ET VEDUR
SUGUGI EI VÕTA VEDU,
SEST TA VÄLJA VISKAS VEDRU.“

„VÕIN JU TAHTA OLLA VEDUR,“
TEATAS VAGUN.
„AGA OLEN IKKA VAGUN,
MITTE VEDUR.“

TULI TÖÖMEES,
HAAKIS VAGUNILE KÜLGE VEDRU.
VAGUNIST SAI NÕNDA VEDUR,
KELLE KÜLJES RIPUB VEDRU.

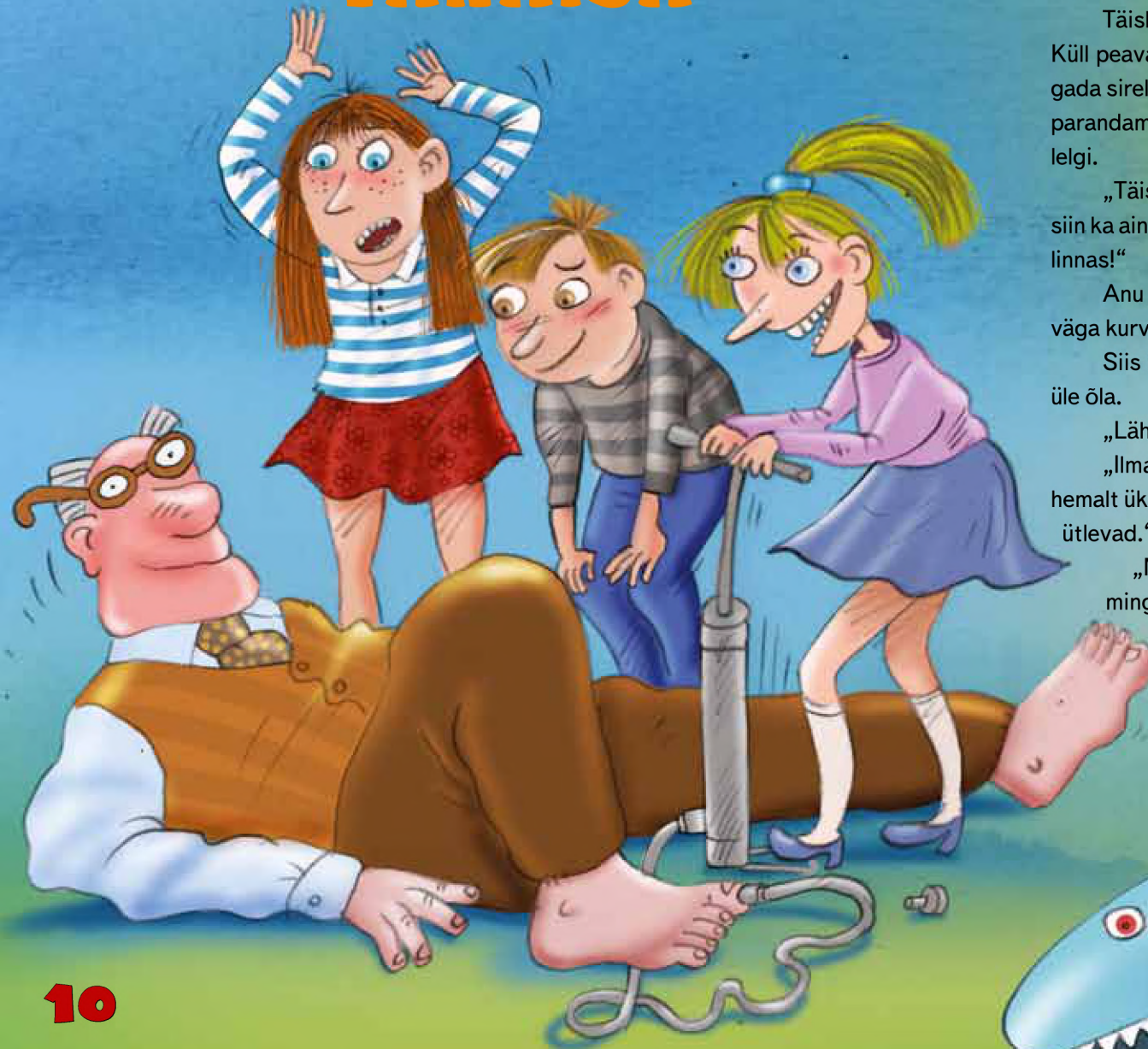
NÜÜD ON KÄIMAS
KIIRE KAUBAVEDU,
SEST ET MÖÖDA RÖÖPAID LIIGUB
UUS JA UHKE VEDUR.

VANA, PAIGAL SEISEV VEDUR,
KES MEIL ENNIST
VÄLJA VISKAS VEDRU,
SOOVIB TALLE AINULT EDU,

SEST TEMA JUBA TEAB,
ET IGA VEDUR
KORD VÄLJA VISATA
VÕIB VEDRU.

Andrus Kivirähk

TÄISPUHUTAV VANAISA

Anul oli täispuhutav luik. Markusel oli täispuhutav hai. Indrekul oli täispuhutav krokodill. Suvi oli käes ja ilm oli kuum, nii et oleks võinud minna randa ja supelda koos nende elukatega, nii et meri vahus. Aga paraku on lugu nii, et väikesed lapsed ei tohi ilma täiskasvanuteta ujuma minna.

Täiskasvanutel on aga suvel kohutavalt palju tegemist! Küll peavad nad muru niitma, küll aeda värvima. Siis tuleb pügada sireleid ja rohida peenraid ning Anu isal oli koguni katuse parandamine pooleli. Mere äärde polnud aega minna mitte kellegi.

„Täiskasvanutel poleks mõtet suvel maale tullagi, kui nad siin ka ainult tööd teevad,“ ütles Markus vihaselt. „Istugu edasi linnas!“

Anu ja Indrek ohkasid. Ning täispuhutavad loomad olid ka väga kurva näoga.

Siis ilmus nurga tagant nähtavale Liina, lilleline rannakott üle õla.

„Lähme suplema!“ hõikas ta.

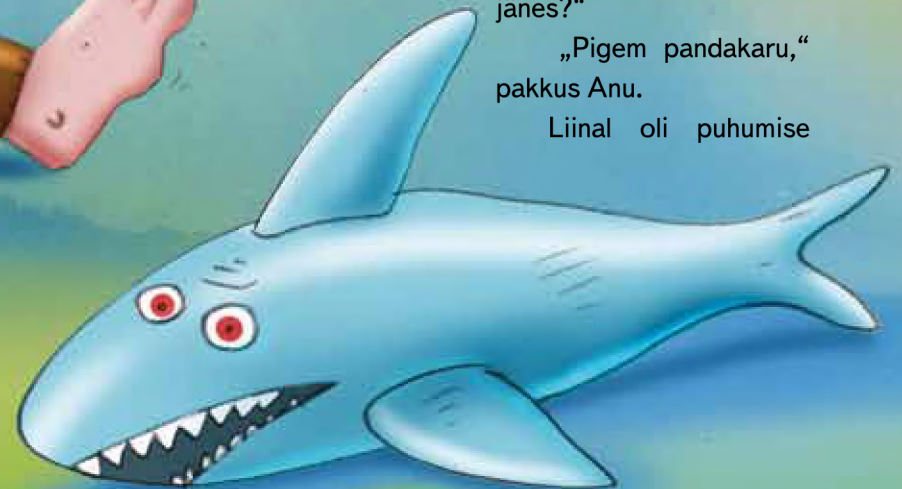
„Ilma ema või isata ei tohi ju minna,“ urises Indrek. „Vähemalt üks täiskasvanu peab lastel silma peal hoidma — nii nad ütlevad.“

„Minu vanaisa hoiabki,“ ütles Liina, võttis rannakotist mingi rulli keeratud asja ja hakkas seda täis puhuma.

„Mis loom see sul on?“ küsis Markus. „Suur jänes?“

„Pigem pandakaru,“ pakkus Anu.

Liinal oli puhumise

ajal raske rääkida, aga ta üritas siiski.

„See pole üldse loom,“ pigistas ta läbi hammaste.

„See on vanaisa. Täispuhutav vanaisa. Ma eile poest ostsin.“

„Täispuhutav vanaisa?“ kordasid teised ja puhkesid naerma.

Aga kui Liina edasi puhus, jäi naer katki, sest tõepoolest — see oligi vanaisa! Pika valge habemega. Algul küll üsna lahja ja kortsus, aga mida rohkem õhku talle sisse puhuti, seda paksemaks vanaisa läks. Ja lõpuks oli päris ümmargune, peaaegu nagu pall.

„Valmis,“ ütles Liina ja pani vanaisale korgi ette.

Täispuhutud vanaisa naeratas lahkesti ja lausus:

„Ilus ilm täna. Mis oleks kui läheks suplema? Ja jäätist ostame muidugi ka?“

Seda ei pidanud mitu korda ütlemal! Otse loomulikult minidigi jalamaid randa, otse loomulikult ostis vanaisa seal kõiki-de lastele jäätist ja limonaadi ning otse loomulikult möllati mere ääres õhtuni välja.

Vanaisa ise hõljus rahulikult lainetes ega söönud midagi.

„Minu kõht on õhku täis,“ seletas ta.

Enne koju minemist lasksid lapsed oma kummiloomad õhust tühjaks ja Liina rullis kokku ka vanaisa.

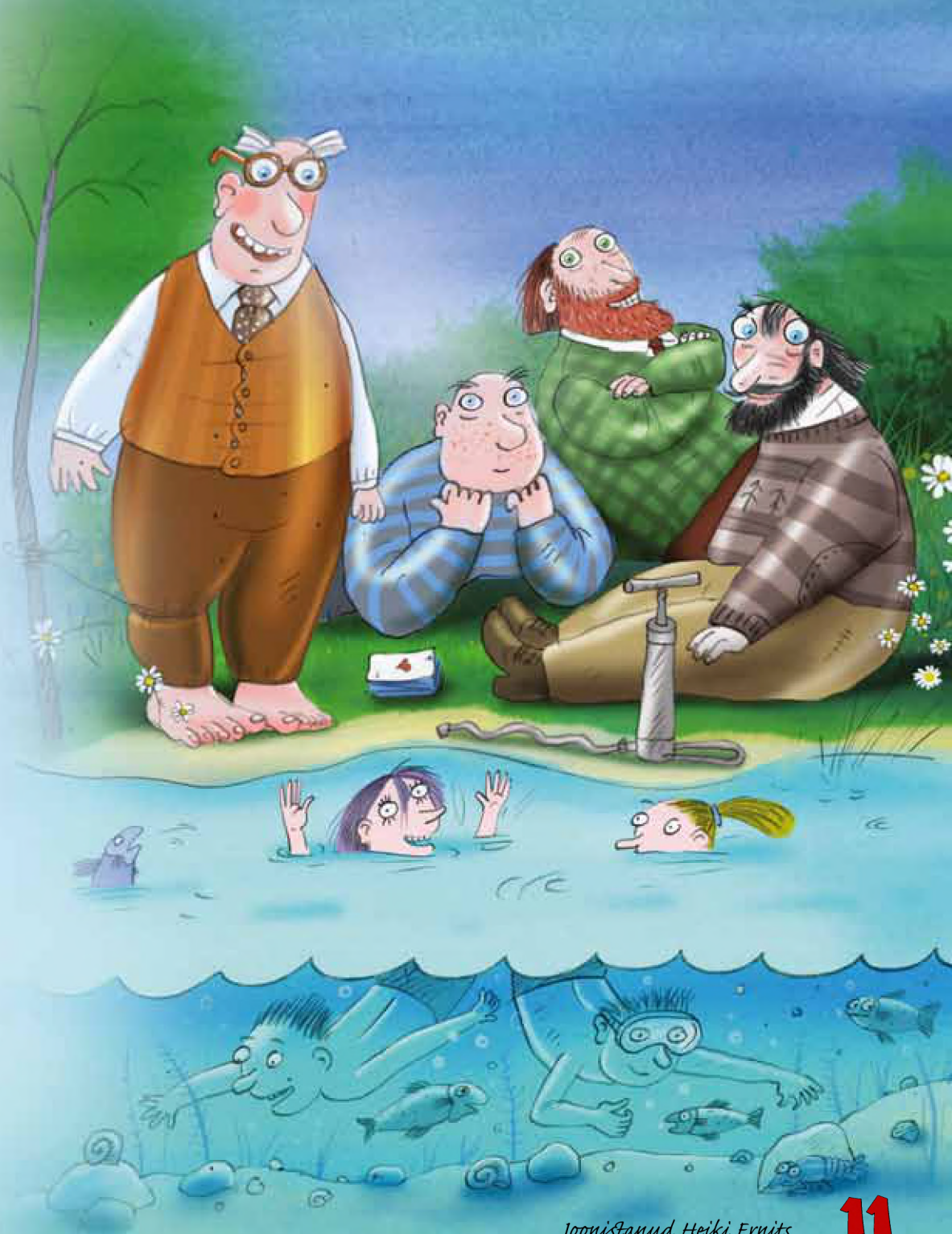
„Vägev vanaisa sul!“ kiitis Markus. „Mina tahaksin endale ka sellist!“

„Meie ka!“ hüüdsid Indrek ja Anu.

„Pood on veel lahti. Lähme, ostame,“ ütles Liina.

Lapsed jooksid koju, võtsid oma hoiupörsastest raha ning ostsidki endale täispuhutavad vanaisad. Anu oma oli punase habemega, Indreku oma mustaga, aga Markuse vanaisa oli kiilakas.

Järgmisel päeval oli rannas veelgi lõbusam. Emad ja isad võisid rahulikult oma igavaid töid teha, sest täispuhutavad vanaisad vaatasid laste järele ja mängisid vahepeal neljakesi bridži.

Sandra Heidov

NAABRID

Ühel päeval läksid prügikast ja postkast vaidlema selle üle, kumb neist on tähtsam.

„Loomulikult olen mina palju tähtsam!“ hüüdis prügikast.

„Kuidas nii?“ imestas postkast.

„Halloo! Kui mind ei oleks, kuhu siis Maribeli pere oma prügi paneks?“ küsis prügikast.

„Aga kui mind ei oleks, kuhu siis postiljon Maribeli pere posti paneks?“ küsis postkast vastu.

„Ära aja naerma,“ nähvas prügikast. „Maribeli perel ei käi posti. Mitte kellelgi ei käi tänapäeval

posti. Kõik loevad ajalehti arvutist. Isegi vanaema ei saada Maribelile sünnipäevaks postkaarte, vaid e-kirju.“

„Aga minu sisse pannakse ju ka päris sageli igasuguseid pabereid,“ väitis postkast.

„See on reklaamirämps. Selle võtab Marbeli isa sinu seest välja ja tõstab kohe ringi minu sisse,“ teadis prügikast. „Näed ju, et mina olen palju vajalikum.“

„Aga sa oled plastist,“ torkas postkast.

„Ma peangi plastist olema!“ karjatas prügikast.

„Nii on mind kergem lükata. Aeda sisse ja aiast välja. Sina, plekikolakas, pole kunagi aias käinud.

Sa ei teagi, kui kenad lilled siin kasvavad.“

„Aga minu avamiseks on võtit vaja,“ kostis postkast. „See ju ometi tähendab, et minu sees on ka väärtuslikke asju.“

„Häh! Maribeli isa on sinu võtme vähemalt kolm korda ära kaotanud ja keegi pole sellest puudust tundnud. Nii et lõpuks on võti ise peidust välja tulnud,“ põlastas prügikast.

„Aga vähemalt olen ma ilusat kollast värvi,“ ei andnud postkast alla. „Mitte roheline nagu sina.“

„Ma peangi roheline olema, nii paistan ma vähem silma,“ teatas prügikast ülbelt. „Tagasihoidlikkus kaunistab.“

Siis tuli majast Maribeli ema, viskas suure musta koti prügikasti ja kiirustas tuppa tagasi. Aiavärava küljes rippuva postkasti poole ta isegi ei vaadanud. Prügikast muheles rahulolevalt, aga postkast ainult ohkas.

Järgmisel päeval läks Maribel koeraga jalutama. Nad tegid pika tiiru tänava teise otsa ja tagasi. Kui Maribel koduvärvasse jõudis, avastas ta, et tema helmestega käevõru on kadunud. Nojah, ta oli sellega mänginud ja seda sõrme otsas keerutanud. Küllap oli see maha kukkunud ja vedeles nüüd kurvalt ja mahajäetult kuskil tänava peal. Selle mõtte juures tulid Maribelile pisarad silma. Käevõru oli ta enda meisterdatud ja see oli talle kallis. Otsima minna ta seda enam ei jõudnud, sest natukese aja pärast istusid nad kogu perega autosse, viisid koera vanaema juurde ja sõitsid lennureisile.

Aga samal õhtul tuli Maribeli sõbranna samalt tänavalt ja pistis väikese valge ümbriku postkasti. Ümbriku peale oli kirjutatud **MARIBEL** ja selle sees oli Maribeli käevõru. Postkast teadis seda kohe, kui ümbrik tema sisse potsatas. Ta oleks õnnest lausa lõhki läinud ja tahtis prügikastile juba midagi ütleva hakata, kuid sai veel viimasel hetkel sõnasabast kinni. Ta ei ütle midagi enne, kui Maribeli pere reisilt tagasi jõuab ja Maribel postkasti lahti teeb. Võib-olla ei ütle ta üldse mitte midagi.

Tagasihoidlikkus kaunistab!

Kuidas head mõtted tekivad?

Anete-Liselle Kirsipuu, 2. kl, Aravete keskkool

Simona Väär, 4. kl, Tabasalu ühisgümnaasium

Luuletus

Mu hing on õrn kui seebimull.
Ja vahel olen täitsa hull.

Mu sõber mind geeniuksiks võib pidada,
kuid midagi kindlat ei saa ma lubada.

Kuid kes ma olen, kelleks saan,
ei tea ma, kuid üht kindlat öelda saab.

Ma olen mina ise, ei keegi muu.
Ja seda hüüab naerdes mu naerusuu.

Eva Kreem, 3. kl,
Kadrioru saksa gümnaasium

Kristjan Kiviberg, 3. kl,
Brüsseli II Euroopa kool

Ühel ilusal sinisel planeedil elab tiibadega sisalik. Ta on nähtamatu helesinine sisalik, kellel on roosad tiivad. Ta silmad on erkrohelised ja väga suured. Ta lemmiksöögiks on taevatähed koos lille kroonlehtedega. Tiibadega sisaliku kõige levinum elukoht on laste mõtetes ja südames. Nimelt on ta laste mõtete valvur. Kui teda ei oleks, oleks laste mõtete seas palju halbu mõtteid, südames aga palju valu ning väga vähe rõõmu. Tiibadega sisalik rändab iga päev laste sees ringi ja kaitseb neid kõige halva eest.

Sellel planeedil elab aga ka tema kuri vastane. See on halba-de mõtete kuninganna Halvustaja Esimene. Halvustaja Esimene on väga kuri ja õel. Ta vihkab lapsi. Ka tema käib laste sees. Kuid ta ei anna mitte häid, vaid halbu mõtteid. Kui Halvustaja Esimene südameni jõuab, hakkab südant nutma ja valutama.

Kuninganna kannab suurt keepi, mis on tehtud erinevatest loomanahkadest. Ta näeb välja

nagu geko, ent ta nahk on hõbedane ja kuldne. Ta parem silm on roheline ja vasak valge. Ta sööb erinevaid kive ja häid mõtteid. Halvustaja Esimene elab ka laste sees nagu tiibadega sisalik, aga ta ei ela südames ega mõtetes, vaid kätes ja jalgades. Kuna käed ja jalad on kehaosad, millega on võimalik teha teistele elusolenditele haiget.

Kui Halvustaja Esimene on lapsele piisavalt ligidal, uurib ta oma supersilmadega, mis on pea-aegu nagu kaks väikest arvutit, kas laps on täna midagi halba teinud. Kui see vastab tõele, läheb Halvustaja lapse sisse ja hakkab seal tööd tegema. See tähendab, et ta hakkab lapsele halba tuju sisse valama.

Tiibadega sisalik käib laste sees pärast Halvustajat ning heastab kõik kurjad mõtted. Nii jäävad lastesse viimasena siiski ainult head mõtted.

Sireli Saar, 5.a kl,
Vääna-Jõesuu kool

Tuvitibud ja linnupiim

KÕRGE PUUVÕRA ROHELUSSE PEIDETUD KAELUSTUVI PESAS KÄIB HOMMIKUNE PIIMAJOOMINE. KAKS VÄIKEST TUVITIBU SUUNAVAD VAHELDUMISI OMA NOKAD VANALINNU KURKU, KUST NAD IMEVAD KOSUTAVAT LINNUPIIMA.

TUVIDE PIIM MOODUSTUB PUGUS JA ON KOOSTISELT SARNANE IMETAJATE PIIMAGA. IMETAJATE JÄRGLASED SAAVAD PIIMA VAID EMALT, TUVITIBUD AGA SAAVAD MAITSTA NII EMA- KUI KA ISAPIIMA!

Kirjutanud ja pildistanud Arne Ader

MINU ISAMAA, MINU EMAKEEL

Sel kevadel toimus Tallinna keskraamatukogu eestvedamisel 1.–3. klassi õpilaste jutuvõistlus „Minu isamaa, minu emakeel“. Kokku laekus 130 eesti- ja venekeelset tööd 12 koolist. Avaldame võidutööd, kusjuures laste klass on märgitud vastavalt sellele, kus nad tööde kirjutamise ajal õppisid.

Eesti on minu kodumaa. Ma olen sündinud ja elan Eestis. Mulle meeldib Eestimaa loodus, meri, kus me koos sõpradega suplemas käime.

Ma olen venelane, kuid tahan õppida eesti keelt, et mul oleks veel rohkem sõpru. Minu huvialaks on hoki. Kui ma suureks saan, hakkan ma Eesti koondises mängima.

*Vladislav Gorškov, 1.b kl,
Ehte humanitaargümnaasium*

Stepan Balašov, 2. kl, Ehte humanitaargümnaasium

Minu nimi on Kaia, olen üheksa-aastane. Ma olen sündinud Venemaal, aga praegu elan Eestis Tallinna linnas ühes isa ja emaga. Ma õpin Tallinna Kesklinna vene gümnaasiumi 3. klassis.

Tallinn on Eestimaa pealinn. Vanasti oli Tallinna nimi Reval. Siin asub suur Ülemiste järv, mis on sündinud, nagu räägib legend, Linda pisaratest, kui ta nuttis taga oma meest Kalevit.

Eestis on palju vaatamisväärsusi – Tallinna vanalinn, Haapsalu ja Rakvere linnus, Keila-Joa ja Jägala juga. Veel on Tallinnas botaanikaaed ja Kumu muuseum.

Tallinnas on palju huviringe lastele. Ma käin joonistamas ja kaljuronimas, talvel ma uisutan. Varem käisin tantsimas.

Eesti keelt õppisin ma lasteaias ja koolis. Lasteaias ma eesti keelt peaaegu ei õppinud. Koolis on mul natuke raske, aga ma pingutan.

Ma soovin Eestile häid presidentide ja õnne. Et keegi Eestit ei ründaks ja kõige paremat!

*Kaia Tomson, 3.e kl, Tallinna
Kesklinna vene gümnaasium*

Uhel palaval juulipäeval sündisin mina – Veronika. See juhtus Eestis Tallinnas. Nüüd olen ma juba üheksa-aastane. Õpin Tallinna Kesklinna vene gümnaasiumi 3. klassis.

Eesti on ilus väike Euroopa riik. Temas on palju metsi, põlde, jõgesid, järvesid. Ja meri on veel ka!

Eestis on väga rahulik, kuna selle sümboliks on suitsupääsuke. Pääsuke elutseb seal, kus on vaikne ja rahulik.

Ma jumaldan Tallinna vanalinna! Mulle meeldib seal jalutada, külastada muuseume, mida meil on väga palju.

Minu emakeel on vene keel, kuid Eestis elades pean ma eesti keelt oskama. Õpin seda koolis ja soovin väga seda vabalt rääkida. Siis tekib mulle veel rohkem sõpru.

Eestile soovin ma mitte kunagi valmis saada, siis ei jää ta kunagi vee alla, nagu räägib Ülemiste järve legend.

*Veronika Kiiski, 3. kl, Tallinna
Kesklinna vene gümnaasium*

Minu jaoks on kodumaa tähtis. Siin asub minu kodu, vanemad, sõbrad ja tuttavad. Mu kodumaal on Pikk Hermann, mis mulle väga meeldib. Lisaks Pikale Hermannile meeldib mulle ka meie kool.

Eelmise aasta suvel olin ma terve kuu Prantsusmaal. Prantsusmaa meeldis mulle väga, sest seal oli tore ja vahva olla. Ilmad olid ilusad, inimesed olid head ja lahked ning söök maitsev. Aga mõnikord tuli koduigatsus peale ja ma ei saanud eriti aru, miks see nii oli. Vanemad rääkisid aina rohkem kodustest asjadest ja Eesti ilmast. Lõpuks, kui isa koos õega oli ära sõitnud, jäime emaga veel üheks nädalaks Nizzasse. Mida lähemale jõudis tagasilendamise päev, seda suuremaks kasvas igatsus kodu järele.

Olin Eestimaast eemal olnud pea-aegu kuu aega. Alles koju tagasi jõudes sain aru, miks mul need küsimused tekisid. Ma olin jõudnud tagasi koju – oma koju ja kodumaale.

Me räägime oma kodus eesti ja vene keelt. Vene keelt räägime me sellepärast, et mu ema ja vanaema tulid Venemaalt. Mu ema oskab eesti keelt, ainult vanaema ei oska. Eesti keel meeldib mulle sama palju kui inglise, vene ja prantsuse keel. Eesti keel jääb alati minu emakeeleks, kuid ka teised keeled on mulle tähtsad.

*Ralf-Martin Olev, 3.a kl,
Gustav Adolfi gümnaasium*

Ma olin vist kaheaastane, kui hakkasin kuulma, et keegi ütleb mulle tere.

Mul oli sündides ka raskusi. Ma oleks ema kõhus ära lämbunud, sest nabanöör kägistas, aga ma sündisin ikka Eestimaale ja olen selle üle uhke. Oleme tänulikud arstile, kes otsustas, et minu sündimiseks on vaja teha kiire operatsioon. Alguses ei julgenud ma seda rääkida, aga nüüd ma julgen. Mu lemmikeel on alati esimesest sünnipäevast olnud eesti keel.

Eestis on meil vedanud, et meil on kõik aastaajad erinevad.

*Tristan Vaik, 2.b kl,
Gustav Adolfi gümnaasium*

*Joonistanud Mia Lutsia Liivak, 2.a kl,
Gustav Adolfi gümnaasium*

KIRJASTAJA LEELO MÄRJAMAA, DAVID ALMOND, JULIA GREEN JA ILONA MARTSON EESTI LASTEKIRJANDUSE KESKUSE RÖDUL

H. C. Anderseni preemia pälvinud inglise lastekirjanik David Almond on kirjutanud üle 20 lasteraamatu, millest eesti keeles on olemas „Poiss, kes ujus koos piraajadega“, „Skellig“ ja „Minu nimi on Mina“.

DAVID ALMONDI RAAMATUD SOBIVAD KÕIGILE!

Iga David Almondi raamat on omanäoline, kuid kõigis on ühtlasi midagi sarnast — nende peategelased on koolilapsed, kellel on mure.

Esimene raamat räägib orvuks jäänud poisist Stanist, kes peab ületama oma hirmud. Teine Michaelist, kelle peres on aset leidnud suured muutused nii uue kodu kui ka äsjasündinud pisiõe tõttu. Kolmas raamat on tüdrukust nimega Mina, kes on kaotanud nii isa kui ka vanaisa ja kellel on koolis raskusi, nii et parema meelega istub ta koduaias puu otsas, vaatleb linde ja mõtiskleb elu üle.

Muide, „Minu nimi on Mina“ on „Skelligi“ eellugu. Mis tähendab, et nende raamatute tegevuspaik on paiguti sama, mõlemas raamatus on oma osa ka seal elavatel salapärastel tegelastel.

Täheke esitas maikuus Tallinnas kirjandusfestivali Head Read külastanud kirjanikule mõned küsimused.

Mille kirjutamine teil praegu käsil on?

Praegu kirjutan näidenditeks — mulle

meeldivad näidendid, teater. See tundub mulle kuidagi loomulik. Ka lastele meeldib ju lugusid läbi mängida.

Kas olete kirjutanud raamatuid ka täiskasvanutele?

Jah.

Aga teile meeldib kirjutada rohkem lastele?

Mulle meeldib üldse kirjutada.

Mis tunne on kirjanikul, kui ta on raamatu valmis saanud?

Kui lõpetad raamatu, mõtled, et ongi kõik. Aga raamatut pole võimalik lõpetada, sest iga lugeja leiutab selle raamatu üha uuesti.

Mida lapsed teilt kohtumistel küsivad?

Lapsed küsivad häid, aga mõnikord ka keerulisi küsimusi. Tavaliselt küsitakse ikka, et mitu raamatut te olete kirjutanud või et milline on teie kirjutamise meetod või kust ideed tulevad. Kohtumisel Eesti lastekirjanduse keskus küsis

KIRJANIK JAGAB AUTOGRAMME.

näiteks üks poiss, kas „Skelligile“ tuleb ka järg. Ütlesin, et minul ei ole plaanis, las ta kirjutab. „Jah, muidugi!“ vastas ta.

Viimati ilmus teie raamatutest eesti keeles „Minu nimi on Mina“. Kuidas te kirjeldaksite kellelegi, kes pole seda lugenud, kes on Mina?

Mina on loominguline, intelligentne ja andekas tüdruk, kellel on koolistress.

„Minu nimi on Mina“ on pandud poes lasteraamatute riulile. Mulle tundub, et see ei ole raamat ainult lastele.

See tunne on õige. „Mina“ sobib kõigile, ka täiskasvanutele.

„Skellig“ on üldse teie esimene raamat, seega valmis enne kui „Minu nimi on Mina“. Mis te arvate, kas on vahet, mis järjekorras neid lugeda?

Minu meelest mitte.

Raamatu „Minu nimi on Mina“ lugu on ühtlasi ka Mina ja tema isa lugu. Milline on teie isa?

Minu isa suri, kui ma olin üsna noor. Ja mingil määral sai tänu temale minust kirjanik.

Nii et see on natuke ka teie enda lugu?

Jah, eks igas raamatus ole midagi minu enese loost. Võtame või „Skelligi“ — ka minul oli selles vanuses tilluke õde.

Tõtt öelda jääb „Skelligis“ kuni lõpuni pisut lahtiseks, kas väike õde jääb ellu ...

Jah. Nii see tõesti on. Minu enda väike õde suri ... „Skelligit“ kirjutades elasin ma selle uuesti läbi. Aga ma teadsin, et ei tohi sellele liiga palju mõelda, sellesse kinni jääda, oma emotsioonidesse takerduda. See on teine lugu.

Nii et vastab tõele, et igas raamatus on midagi kirjanikust, tema elust ja kogemustest?

Jah, tundub küll. Isegi kui sa püüad

seda varjata või arvad ise, et ei ole. Aga enamik inimesi ei tea seda.

Teie teosed on väga eripärased.

Ma arvan, et ei pea tegema midagi sellepärast, et nii peab. Tuleb proovida teha veidike teisiti. Proovida uusi asju, uusi meetodeid. Lasteraamatutes on see võimalik.

Aga nad räägivad ühtlasi sageli lastest, kes on ka ise erilised ja elus sageli keerulises olukorras. Kuidas te oskate ette kujutada, mida võib mõelda üheksa-aastane tüdruk?

See on eriline tunne sattuda kellegi teise elusse. See on väga vabastav kogemus.

Mina puhul on väga kummaline see, et ükskõik kuhu, ükskõik millisesse riiki ma satun, alati on keegi, kes ütleb: mina olengi Mina! Venemaal, Hiinas, Inglismaal. Tundub, et seda teemat mõistetakse kõikjal maailmas.

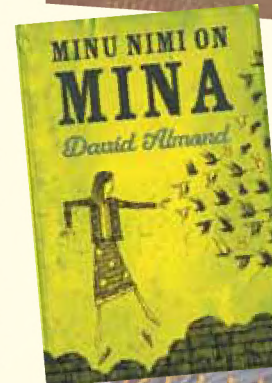
Tõesti? Kuidas te sellesse suhtute?

Ma arvan, et see on väga tore.

Aga kes teie ise olete?

Kes mina olen? Ma olen natuke Mina, natuke Michael, natuke Skellig ...

*Küsitlenud Mari Klein
Pildistanud Dimitri Kotjuh
ja Anu Kehman*

DAVID ALMONDI
RAAMATUD

Kristiina Kass

Lõvi Leo läheb laulupeole

„Varsti on noorte laulu- ja tantsupidu. Meie lähme ka sinna,“ teatas ülemkonstaabel Overlokk ühel suvepäeval.

Leo sattus õhinasse. Muidugi oli ta kuulnud laulu- ja tantsupidudest! Siis oli pealinn täis rõõmsaid rahvariites inimesi. Ühed tulid suurele peole laulma-tantsima, teised nende esinemist pealt vaatama.

Leo hõiskas ja viskas hundiratast.

„Minu esimene laulupidu! Kas lõvisid ikka lastakse sinna? Aga me pole ju üldse harjutanud! Ja kust ma rahvariided saan?“

Teistele tegi Leo elevus nalja.

„Tead, Leo, meil pole rahvariideid vaja,“ ütles konstaabel Majasokk.

„Ah et esineme politseivormis?“ oli Leo pisut pettunud.

„Ei, Leo, me ei lähe esinema, vaid hoopis korda looma,“ teatas konstaabel Kivikäkk. „Kui ühes linnas on korraga nii palju rahvast koos, võib igasugu asju juhtuda.“

„Taskuvargad!“ taipas Leo. „Neil on rahvasummas lihtne tegutseda!“

„Noh, võib-olla seda ka,“ nõustus Overlokk. „Aga kuna see on noorte pidu, on linnas palju mujalt Eestist tulnud lapsi. Nad võivad kergesti ära eksida. Ja ka Tallinna lapsed võivad vanemad ära kaotada.“

„Meie viime kadunud lapsed ja vanemad jälle kokku!“ kuulutas Leo.

Pettumus selle üle, et laulupeole esinema või isegi vaatama-kuulama ei minda, oli korraga nagu pühitud. Politseil — ka Leol — oli peol tähtis ülesanne: päästa kadunud lapsi!

*

Leo polnud kunagi varem näinud ühes kohas nii palju rahvast koos. Isegi tsirkuses mitte. Leo kartis, et kaob ise rahvamassi sisse ära. Õnneks oli tal raadiosaatja, mille abil politseinikega ühendust pidada.

Peagi nägi Leo väikest nutvat poissi. Ta teadis, mida teha.

„Mis su nimi on?“ küsis Leo põnnilt. „Kus su ema on? Kas oled eksinud?“

Poiss ei vastanud midagi, vahtis Leod suuri silmi ja kukkus veel kibedamini nutma.

„Ära muretsel!“ lohutas Leo ja võttis lapsel käest kinni. „Küll me su ema või isa üles leiame.“

Leo talutas poissi infopunkti suunas. Ta teadis, et seal on inimene, kes võis valjuhääldis kadunud lapse vanemaid taga kuulutada.

„Marko!“ kostis järsku kusagilt kuri naisehää! ja Leole virutati käekotiga vastu pead. Suurest ehmatusest lasi Leo poisikäest lahti ja pööras ringi. Ta sattus silmitsi vihase naisega.

„Kuhu sa mu poja viid, kaabakas!“ karjus naine ja võttis hoogu, et Leole teine obadus anda.

„Kas teie olete selle lapse ema?“ küsis Leo hämmeldunult. „Ma arvasin, et ta oli eksinud.“

„Olen jah! Ja ei olnud! Eksinud nimelt.“

„Aga ta oli üksi ja nuttis!“ imestas Leo.

„Muidugi nuttis!“ vastas naine. „Tal kukkus jäätis maha ja ma läksin uut ostma.“

Naine nägi nüüd veidi leplikum välja. Ta märkas, et Leo oli korralvur ja palus vabandust antud obaduse pärast.

„Last ei tohi järelevalveta jätta!“ noomis Leo. „Te oleks pidanud ta kaasa võtma!“

Leo andis naisele käepaela, millele palus oma nime ja telefoninumbri kirjutada. Siis panid nad paela poisi randme ümber. Poiss — Marko — oli paela üle väga uhke. Ja kui ema uue jäätise andis, oli ka nutul lõpp.

*

Leo päästis tol päeval veel seitse päriselt kadunud last, ühe koera, kaks vanamemmet ja ühe vanapapi, kes oli laulupeole sattunud täiesti kogemata. Ainult kahel lapsel oli telefoninumbri käepael või kleps, nii et neid oli lihtne vanematele toimetada.

„Kui kõigil lastel nime ja telefoninumbri pael või silt küljes oleks, oleks nuttu ja muretsemist palju vähem ... Ja käekotiga virutamist,“ ohkas Leo õhtul, kui kõik politseijaoskonnas päevasündmusi arutasid.

Ülemkonstaabel Overlokk mühatas lõbusalt, aga oli Leoga päri.

„Sina, Leo, võiksidki sellega tegeleda! Mine homme laulupeo väravasse lastega peredele käepaelu jagama ja palu, et nad nimed ja numbrid kohe sildile kirjutaksid.“

„Noortel ja täiskasvanutel on tavaliselt telefon,“ arvas konstaabel Kivikäkk. „Tõsi, alati pole rahvarohkes kohas levi. Et nad ära ei eksiks, võiksid nad pere ja sõpradega mingi kohtamiskoha kokku leppida.“

Lövi Leo lubas väravas ka seda nõuannet peokülalistele soovitada.

„Head laulu- ja tantsupidu kõigile!“ ütles Leo, haigutas ja viskas oma diivanile pikali. Ees ootas pikk ja vastutusrikas päev.

LÕVI LEO AITAB LAPSI JA TÄISKASVANUID

Täheke on avaldanud juba mitu lugu Lõvi Leost, kes töötab politseis. Suve hakul saime Leoga kokku ja tegime ka intervjuu.

LÕVI LEO SÕPRADEGA

Lõvi Leo, palun jutusta, milline näeb välja sinu tavaline tööpäev!

Minu ümber on alati palju lapsi! Käin koos teiste politseinikega lasteaedades, ohutuspäevadel ja igasugu muudel vahvatel üritustel. Seal õpetan näiteks jalgrattasõitu ja seda, et teiste vastu tuleb olla sõbralik. Hea

meelega lähen lastega pildile ja jagan kommi.

Kas suvel on sinu töö teistsugune kui talvel?

Jah! Suvel saab jäätist süüa, kui palav hakkab.

Talvel on pime ja tuleb kanda helkurit, muidu me pole autodele hästi näha. Ja järve- või merejää võib uisutaja

all katki minna. Aga ka suvel peab vee ääres ettevaatlik olema.

Mida peavad lapsed suvel veekogu ääres silmas pidama?

Jäätisega ei tasu basseini minna! Ja ujuma ei tohiks minna ilma suure inimese valveta, isegi kui ujumine on juba selge. Ujudes võib jõud otsa saada ja hirm tekkida, siis on ikka hea, kui keegi suur saab kohe appi tulla. Ujuda tasub ainult ujumiseks mõeldud kohas, näiteks valvega supelrannas.

Paadiga merele või järvele minnes peab seljas olema paras ja korralikult kinnitatud päästevest.

Kas jalgrattaga sõites peab alati kiiver peas olema?

Jah, alati, sest pea on väga õrn. Pea on nagu toores muna, mis tundub ju täitsa tugeva koorega. Aga kui muna maha kukub, siis läheb see

krõksti katki. Ja kui pea vastu maad kukub, läheb see samamoodi katki.

Vahel arvad küll, et oskad rattaga väga hästi sõita, aga ikkagi pole võimalik kõike ette näha. Näiteks jookseb järsku koer tee ette, ratas teeb jõnksu ja kukudki uppi. Aga asfalt või äärekivi on kohe kindlasti kõvem kui sinu pea!

Kas sa oma töö eest palka ka saad?

Ma saan töötasuks politseijaoskonnas elada ja süüa. Peale selle saan taskuraha, millega näiteks jäätist osta.

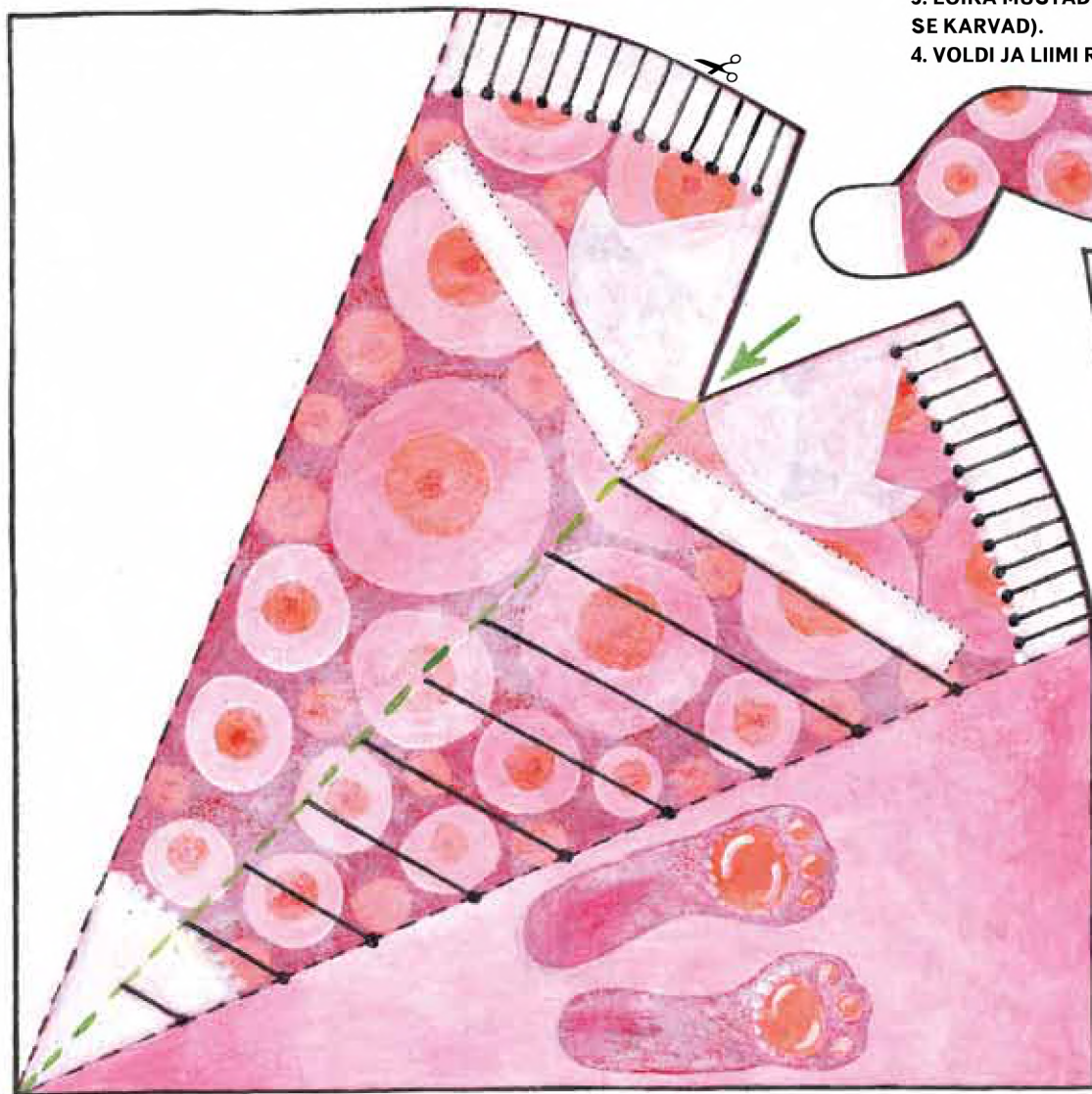
Kas sulle meeldib sinu töö?

Jah, väga, sest ma saan aidata lapsi ja vahel ka täiskasvanuid. Politsei on kõigi sõber ja tema poole võib alati pöörduda ükskõik mis murega.

*Ilona Martson
Pildistanud Reelika Rüümand*

TÄPILINE REBANE

1. LÕIKA MEISTERDUS MÖÖDA MUSTI JÄMEJOONI VÄLJA.
2. VOLDI KÕIGEPEALT REBASE KEHA MÖÖDA ROHELIST KATKENDJOONT POOLEKS. LÕIKA MÖÖDA MUSTI JOONI KEHA SISSE SÄLGUD KUNI PUNKTIKESTENI.
3. LÕIKA MUSTADE PUNKTIKESTENI VÄIKESED SISSELÕIKED (REBASE KARVAD).
4. VOLDI JA LIIMI REBANE KOKKU.

LÕIKA MEISTERDUS VÄLJA SELLELT LEHEPOOLELT.

Meisterdamist õpetas Tiia Mets

REBASE ESIKÄPAD PAIGUTA ISE, NENDE ASUKOHTA MÄRGITUD EI OLE.

LAUAMÄNG SELLEST, KUIDAS METSAST PABERIT SAAB...

KUUSK, MÄND, KASK, VAHER...

PABERI VALMISTAMISEKS SOBIVAD PUUD RAIUTAKSE MAHA...

SAAD SIIN 3X EDASI!

SAEVESKIS PUUD KOORITAKSE JA PEENESTATAKSE...

SAEPURUST VALMIB ÜKS PEAMISI PABERI KOOSTISOSI, TSELLULOOS...

TSELLULOOS VILAKSE PABERIVABRIKUSSE...

LISATAKSE SIDEAINED...

VALMIS PABERILE PANNAKSE ÜMBER KILEPAKEND VÕI ISEGI MITU...

MASIN KATKI 1X VAHELE

OSTUKÄRUGA SAAD 8X EDASI...

POES ON LAI PABERIVALIK, SIIN LEIAD JUST SELLE, MIDA SOOVID...

TASUMISE AEG! 1X VAHELE

KOJU JA KASUTAMA!

PEALE KASUTAMIST SORTEERI PABER ERALDI SELLEST TEHAKSE UUS PABER.

VAHEL VALMIB TRÜKK KIIRELT...

FINIŠ

ÄRA UNUSTA KA VAHEL ISE ÜKS PUU ISTUTADA. KES TEAB, AKKI SAAB SELLEST KUNAGI PABERIMÄNG.

Küülikulaps uurib oma emmelt:

„Emme, kuidas ma ilmale tulin?“

„Eks ikka mustkunstniku kübarast!“

Juku kurdab: „Ma olen nii kõhn, nii kõhn ...“

Söber imestab: „Ja siis?“

„Eile astusin rehale ...“

„Ja siis?“

„Ei midagi. Isegi reha ei saanud pihta!“

Mees läheb loomapoodi ja tahab osta papagoi.

„Vabandust, papagoisid pole — otsas!“ kinnitab müüja.

„Aga ma tahan! Mul on kõik olemas, aga kellegagi pole rääkida. Oleks kas või papagoi! Maksan ükskõik kui palju!“

Müüja mõtleb pisut, lasseb mehel pisut oodata, värvib öökulli ära ja müüb papagoi pähe maha.

Nädala pärast tuleb

õnnelik mees uuesti poodi, et osta linnutoitu, ja tänab südamest.

„Kas tõesti see lind räägib?“ imestab müüja.

„Ei, mis te nüüd. Aga see-eest — kuidas ta kuulab!“

Juku seisab üle jõe viival sillal ja viskab münte vette.

„Mis sa teed?“ küsib mööduja.

„Mul kukkus raha vette.“

„Miks sa siis veel juurde loobid?“

„Et ei peaks ühe tühise mündi pärast külma vette ronima!“

Juku perele tulevad ootamatult külalised. Ema saadab Juku poodi ja annab talle kaks viieeurost: „Osta viie euro eest pakk kohvi ja viie euro eest kooke, siis saame külalisi kostitada!“

Läheb tükk aega, aga Juku jõuab tagasi tühjade kätega.

„Mis juhtus? Kas pood oli kinni?“ uurib ema.

„Ei, aga mul läks meelest, kumma raha eest tuli kohvi ja kumma eest kooke osta. Vaata ise — nad on nii õndselt sarnased!“

Suvi. Juku õngitseb. „Kuidas täna ka vesi on?“ uurib mööduja.

„Vesi on võrratu,“ vastab Juku. „Kalad ei taha sealt üldse välja ronida!“

Ajalehes ilmub kuulutus: „Müüa koer. Uus. Kordagi pole haukunud.“

Kohtuvad kaks kassi. Üks konpaks ja lodev, teine kiitsakas ja räpane.

Paks vaatab kõhna ja nurrub: „Kuule, kui sind vaadata, siis on tunne, nagu oleks Eestimaal nälgi!“

Kõhn ei jää vastust võlgu: „Njäu — kui sind vaadata,

siis tundub, et sina oled selle nälja põhjuseks!“

„Kas te kannate medaljonis mõnda kallist mälestust?“

„Jah, seal on tutt minu mehe juukseid.“

„Kuid teie abikaasa pole ju siit ilmast veel lahkunud?“

„Tema mitte, aga tema juuksed küll.“

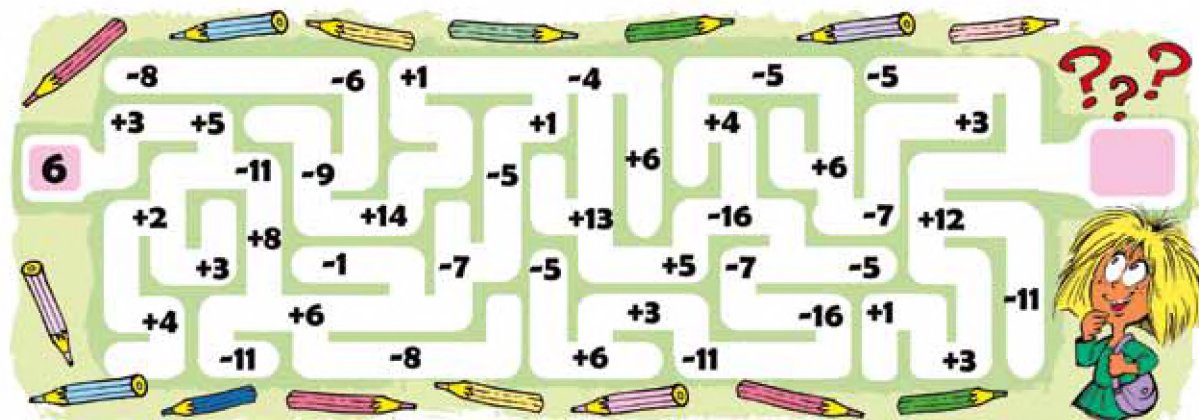
Joonistanud
Elina Sildre

Haruldane kingitus

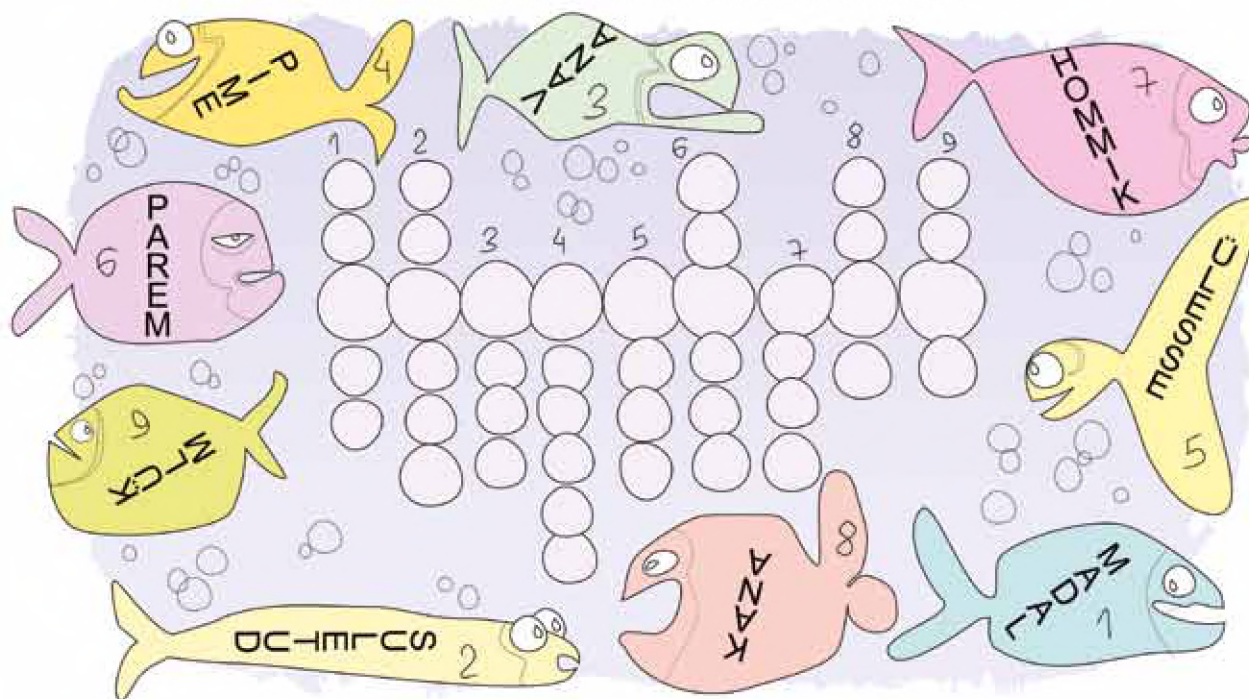
Joonistanud
Elena Kopylova

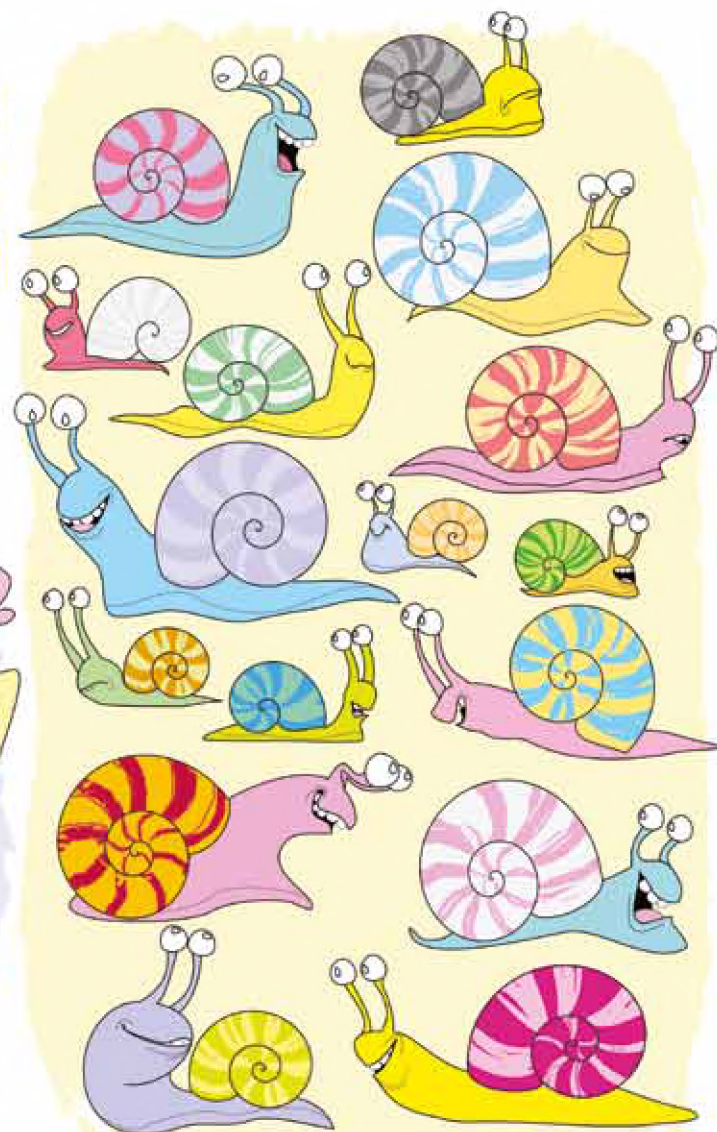
ARVUTA JA LÄBI LABÜRINT! MIS VASTUSE SAAD, KUI LÄHED MÕÖDA LÜHIMAT RADA?

LAHENDA RISTSÕNA, LEIDES IGALE SÕNALE VASTANDTÄHENDUSEGA SÕNA! PEA MEELES, ET MÕNEL SÕNAL VÕIB NEID OLLA MITU. MIS SÕNA SAAD SUURTEST MULLIDEST?

LEIA ÜLES ÜKS TIGU, MIS ÜLEJÄÄNUTEST MINGIL KUMMALISEL MOEL ERINEB.

Joonistanud Elena Kopylova

Tähekeste toimetuse ootab vastuseid 19. augustiks meiliaadressil ristsona@taheke.ee või postkaardil aadressiga Roosikrantsi 6, 10119 Tallinn. Lahendajate vahel loositakse välja põnev raamat „Füübits“.

JUUNIKUU „ARVA ÄRA!“ VÕITJA ON MARKUS AAMISEPP (9 A).

KÕIK RANDA!

HIND 1.50 EUROT

Joonistanud Anna Ring